

Arrest

nr. 91 975 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2012, en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van tweede verwerende partij en de administratieve dossiers van eerste en tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. CAENEPEEL en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor eerste verwerende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Inzake de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 77 099 van 13 maart 2012 omdat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 77 099 van 13 maart 2012 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. De Raad kwam tot deze conclusie na onderzoek van verzoekers verklaringen op het gehoor bij de commissaris-generaal en de stukken die hij voorlegde. Daarbij werd een gebrek aan kennis over en interesse in zijn beweerde problemen vastgesteld, een gebrekkige medewerking bij het vaststellen van zijn identiteit, tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de documenten die hij voorlegde en tenslotte tal van vormgebreken op de door hem voorgelegde documenten. In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, bouwt daarop verder en legt ter staving daarvan bijkomende documenten voor. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 77 099 van 13 maart 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 77 099 van 13 maart 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

Verzoeker brengt in zijn tweede asielaanvraag een nieuw gegeven aan, namelijk een nieuwe rechtszaak die tegen hem werd aangespannen. Hij kadert dit nieuwe gegeven evenwel binnen de problematiek die hij in zijn eerste asielaanvraag naar voor bracht, zodat het niet vermag aan het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 77 099 van 13 maart 2012 te tornen.

De tweede asielaanvraag bevat derhalve evenmin elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Wat betreft de documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, herhaalt de Raad dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gezien verzoeker volhardt in het ongeloofwaardig bevonden relaas uit zijn eerste asielaanvraag kan daarvan geen sprake zijn. De bijgevoegde documenten tenslotte die de algemene toestand van Bangladesh bespreken vermogen hieraan geen afbreuk te doen, gezien verzoeker in deze informatie niet wordt betrokken.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker, die met toepassing van artikel 39/73, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gevraagd heeft om gehoord te worden, brengt ter terechtzitting geen argumenten bij die afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen; hij beperkt zich louter tot het herhalen van de in zijn verzoekschrift aangevoerde argumentatie aangaande de algemene situatie in Bangladesh.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

2. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Verweerder werpt in zijn verweernota een exceptie van onontvankelijkheid op, gezien verzoeker geen argumenten ontwikkelt tegen het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten.

Met toepassing van artikel 36/69, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder middel in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel tegen de bestreden beslissing aan te brengen.

De exceptie is gegrond.

Het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2012 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER